

(1936 -)

VELİ IŞIK KALYONCU

Veli Işık Kalyoncu, Üstad Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin son yıllarının ve Risale-i Nur'un teksirden matbaaya geçiş dönemlerinin önemli şahidlerinden birisidir. Kastamonulu olması hasebiyle Mehmed Feyzi Efendi ile de çok yakın olmuş. Zaten Feyzi Efendinin kendisine lûgatçeli bir Asâ-yı Mûsa vermesiyle nurları tanımış. Bu lûgatçe meselesini de sorduk Veli Işık Kalyoncu'ya; konu Emirdağ Lâhikasında da geçiyor. Bu teksir kitabın bir nüshası arşivimdedir.

Veli Ağabeyin hatıralarında ince ayrıntılar var:

1943 Denizli hadisesi sırasında evlerinde yaşanan hüzün ve ağlayışlar... Hz. Üstad'ın, talebelerinin okul seçimi vesilesiyle söyledikleri; meşveretin önemi... Matbaalarda ilk risalelerin basılması sırasında çekilen zahmet ve yapılan fedakârlıklar... Üstad'ın tashihat yapma usulü... Tarihçe-i Hayat'ın ilk defa baskıya hazırlanması... Ve Hz. Üstad'ın emsalsiz şefkati... Veli Ağabey ilk ziyaretini anlatırken "Üstad, ateşten kurtarmış olduğu çocuğunu bağrına basan bir anne gibi sarıldı bana" diye dile getirdi muazzez Üstad'ımızın şefkatini. Mübalağa etmiyorum dedi.

1958 Ankara Mahkemesinde şahit olarak da dinlenmiş Veli Ağabey. Bu hadisenin nasıl geliştiğini en ince detaylarına kadar, hatta Ceylan ve Zübeyir Ağabeylerin hâkimleri büyüleyen muhteşem müdafaalarına varıncaya kadar anlattı.

Merhum Bayram Yüksel Ağabeyin Ankara'da başlattığı "Talebe Dersanesi Hizmetleri"nin usul ve geleneğinin fitri bir şekilde -Zübeyir Ağabeyin de teşvikiyle- nasıl başladığını da anlatı Veli Işık Ağabeyimiz.

Hz. Üstad'ın 1959 senesinde üst üste Ankara'ya yaptığı üç ziyaret de, Veli Ağabeyin hatıralarının önemli bir kısmını teşkil etti. Mühim detaylar var, metne bırakıyorum.

Veli Işık Kalyoncu son olarak çok önemli bir hadiseden bahsetti. Hem de kesin olarak iddia etti. Karadağ'da kesildiği sanılan Üstad'ımızın Çam Ağacının aslında kesilmediğini, ayakta olduğunu belirtti. O günlerden kalma fotoğraflarla da bunu belgeledi. Anlatımı gelecek...

Veli Işık Kalyoncu Ağabeyi Bursa'da evinde ziyaret ettik. Bize saatlerce vakit ayırdı. Her sorumuza cevap aldı. Veli Ağabey hakikaten çok kibar ve hilim sahibi bir şahsiyet. Hatıralarını yazdıktan sonra kendisine defalarca başvurarak teyitlerini yaptırdım. Allah kendisinden razı olsun.

Veli Işık Kalyoncu Anlatıyor:

1936 Kastamonu-Tosya doğumluyum. Babam maliye memuruydu. 1936 yılında İnebolu'ya taşınmışız. Lise tahsil hayatım, Kastamonu'da Mehmed Feyzi Efendinin manevi müzaheretini altında geçti. Senelerce beraberliğimiz oldu. Karadağ'a en az yüz elli kere beraber çıktık.

Ankara İlahiyat Fakültesini 1961 senesinde bitirdim. Askerliğimi Kars'ta yaptım. Balıkesir, Adana ve Bursa'da öğretmenlik yaptım. İmam Hatip Okullarında meslek derslerine, liselerde de Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi derslerine girdim. 1980 senesinde dersanemiz basıldı. Beni okula gelip, dersten çıkarıp alıp götürdüler. Gözlerimizi bağlayıp ifademizi öyle aldılar. 25 gün hapisteye kaldım. Öğretmenlikten 1989 yılında emekli oldum. Şimdi Bursa'da ikamet ediyorum.

AĞABEYLERİ İDAMLIKLAR GİBİ, MÜFREZELERLE DEHŞETLİ BİR HAVA ESTİREREK GÖNDERMİŞLERDİ

1943 senesinde ağabeyler İnebolu'dan Denizli Hapishanesine götürülürlerken akrabalarımız bizim evde toplanmışlardı. Ben küçüktüm. Erkekler bir tarafta, hanımlar bir tarafta toplanmıştı. Hiç kimse konuşmuyordu. Hanımlar için için ağlıyorlardı. Erkeklerden ara sıra birisi "Geri dönmezler!" diyordu. Birisi de "Kitap bulunmuş!" dedi. Ben küçük aklımla düşünüyorum, Kur'an-ı Kerim değil; Kur'an-ı Kerim'in yasak olduğunu biliyorum da; başka mukaddes olarak ne kitabı var ki yasak olsun. Çünkü o zamanlarda küçüklüğümde bende öyle bir kanaat oluşmuş ki, mukaddes olan şeyler yasaktır. Hatta bir keresinde ihtiyar bir nineyi çocuklara Kur'an-ı Kerim öğrettiği için karakola götürdüklerini görmüştüm. O kitap nedir diye senelerce düşünmüşümdür ben. Sonunda, 1952'de Eşref Edip'in kitabını alınca hah tamam deyip, uyandım. İnebolu'dan ve Küre'den galiba on bir kişi gitmişti Denizli'ye. O giden ağabeyleri idamlıklar gibi, müfrezelerle dehşetli bir hava estirerek göndermişlerdi. Deniz yolu ile İzmir üzerinden Denizli'ye götürüyorlar. O gün de -şimdi gibi çok iyi hatırlıyorum- yağmur yağmış, hava puslu, karanlık bir gündü. İşte o akşam bizde, babam Mustafa Kalyoncu'nun evinde toplandılar akrabalarımız. Babam Üstad'a katıyen toz kondurmaz, kahramanlıklarını anlatırdı bize. O gece böyle geçmişti. Çok iyi hatırlıyorum o geceyi.

RİSALE-İ NUR'U İLK DEFA MEHMED FEYZİ EFENDİ OKUDU BİZE

Risale-i Nur'u ilk defa 1951 senesinde Mehmed Feyzi Ağabeyden duydum. O zaman Kastamonu Lisesi ikinci sınıf talebesiydim. Feyzi Efendi, Kastamonu'da Kalaycı Mehmed Efendi olarak biliniyordu. Evliyaullah'tandır diye bize söylenirdi. Bir gün çok yakın arkadaşım Mehmed Günay Tümer'le beraber ziyaretine gittik. Günay Tümer'le, küçüklükten itibaren üniversite son sınıfa kadar hep aynı sınıfta, aynı sırada bulunduk. Bu ilk ziyaretimizde Mehmed Feyzi Ağabey bize bir kitaptan okudu. Kitabın ne okuduğunu bilmiyorduk ama çok yüksek hakikatlerden bahsedildiğini anlamıştık. Hatta Mehmed Tümer'e dedim ki "İnşallah biz kurtulduk." Çünkü lisede öğretmenlerimiz bize devamlı dinsizlik propagandası yapıyorlardı. Biz imanımızı muhafaza etmeye çalışıyoruz ama onlara cevap veremiyorduk. Mehmed Feyzi Ağabey o kitaplardan bize okurken, bazen izah ettiği de olurdu. Ama biz daha Risale-i Nur olduğunu bilmiyoruz. Üstad Bediüzzaman'ı da bilmiyoruz.

SONUNA LÛGATÇE İLAVE EDİLEN ASA-YI MÛSA

1952 senesinde lise ikinci sınıfın sonundayım. Haziran ayındayız. Kastamonu'da, kitapçıda bir kitap gördük. Eşref Edip'in neşrettiği fotoğraflı küçük Tarihçe-i Hayat. O zaman dini kitap diye bir şey yoktu. Dedim "Bu dini kitaba benziyor, nurdan bahsediyor, bundan birer tane alalım." Günay da aldı, ben de aldım. Orada Risale-i Nur diye bir kitaptan bahsediyordu. Gittik Kalaycı Mehmed Efendiye "Efendim Risale-i Nur diye bir kitap varmış. Sizde var mı?" diye sorduk. Güldü, kalktı, camekânlı bir kitaplıktan kalınca bir kitap çıkarttı. "Bunu size veriyorum. Bu onbeş gün sizde kalacak. Bir gün birinizde, bir gün de birinizde kalacak" dedi. "Tamam" dedik, aldık kitabı.

Baktık kitabın kapağında "Asa-yı Mûsa, Müellifi Bediüzzaman Said Nursi" yazıyor. Bu kitabı İnebolulular, Hz. Üstad'ın ilk defa müsaadesiyle mumlu kâğıda daktilo ile yazıp, Latince olarak teksir etmişler. Hatta Münacat Risalesi kısmını kırmızı olarak basmışlar. Kitaptan Mehmed Feyzi Efendiye de hediye etmişler. Zira Mehmed Feyzi Efendinin lûgatçesi de vardı o kitabın sonunda. Hz. Üstad, Mehmed Feyzi Efendiye bir lûgatçe yazmasını söylemiş. O da bu lûgatçeyi hazırlamış. İnebolulular da lûgatçeyi kitabın arkasına ilave etmişler. Bu ilave işi Üstad'ın emriyle mi yapıldı, yoksa Feyzi Efendinin tasarrufu ile mi oldu, onu bilmiyorum¹.

Kitabı şevkle -hatta seccadeyi yere seriyor, kıbleye dönüyor öyle- okuyordum. Fakat pek anlayamıyoruz, lûgata bakıyoruz. Günay Tümer'le birer gün nöbetleşe okuyoruz. Kitabın yarısına kadar geldik on beş günlük süre doldu. İkimizde yarısına kadar gelebildik. Sonra gittik kitabı Feyzi Efendiye verdik. "Bitirdiniz mi?" dedi. "Bitiremedik" dedik. "Size on beş gün daha müsaade" dedi. Sonra da "Haydi bu kitap sizin olsun" dedi.

Ne yapalım diye düşünürken Mehmet Günay "Ben daktilo yazmasını biliyorum. Sen de biraz eski yazı yazıyorsun, biz bunu çoğaltalım" dedi. O zaman lisede dört beş arkadaş var, onlar da namaz kılıyorlardı. Beş yüz kişiden beş-altı veya yedi kişi namaz kılıyordu. Hademe odasında bir tahtanın üzerinde kılıyorduk. Günay Tümer kitabın daktilosunu, ben de eski yazılarını yazdım. Onu, beş nüsha olarak çoğalttık ve o namaz kılan arkadaşlarımıza dağıttık.

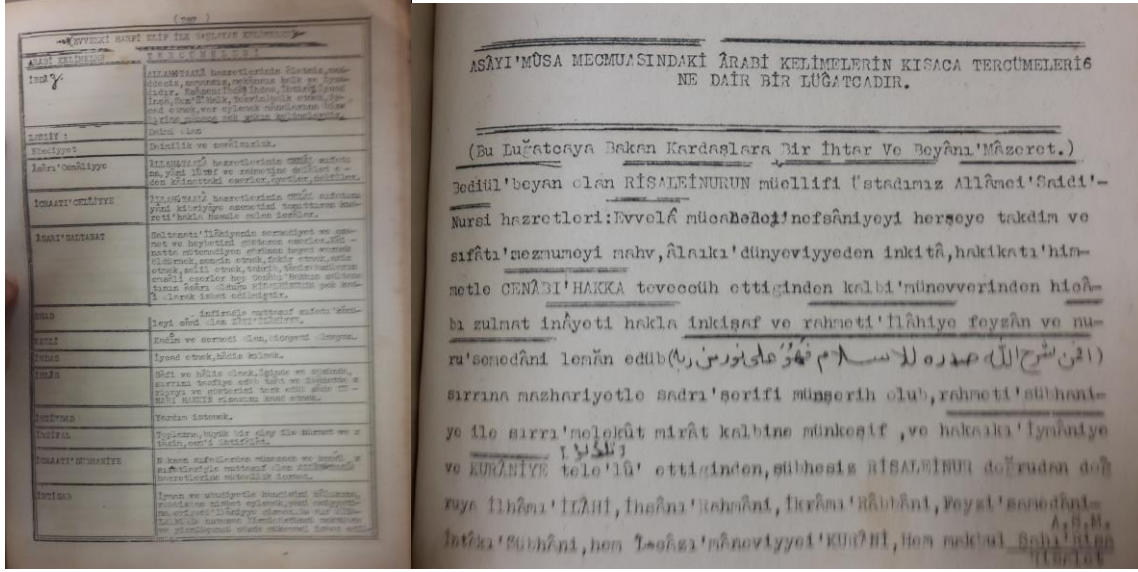
NOT: Bediüzzaman Hazretlerinin bütün vasiyetlerinde varis ve vekil olarak adı geçen Hüsnü Bayram ağabeyden kaydettiğimiz lûgatle ilgili hatıralar şöyledir:

¹ Lûgatçe meselesi Emirdağ Lâhikasında şu şekilde geçmektedir: "Size gönderdiğim Asâ-yı Musa'nın lûgatnamesini hasta olduğu halde çok güzel ve âlimane yazan, lûgatnamenin başında güzel bir fıkra derceden ve bana da ayrı mektub yazan Risale-i Nur'un serkâtibi Mehmed Feyzi'nin oraca çok müşkilât ve manialara rağmen, hârîka sadakatını ve Nurlara faik alâkasını, sarsılmadan imana hizmetini birkaç cihette yapması gösteriyor ki; o küçük bir Hüsrev olduğu gibi, tam bir Hasan Feyzi'dir." (Emirdağ Lâhikası 224)

“Bir gün Üstadımızın huzuruna, Ankara’dan Atıf Ural’la talebeler geldi. Üstadımızdan gençlerin ‘Risale-i Nur’u iyi anlamaları için sayfa altlarına kelime anlamlarını, lügatlarını yazsak olur mu?’ diye sordular.

“Hz. Üstad, ‘Risale-i Nur, yüksek marifet-i İlâhiye dersi veriyor. Risale-i Nur tahkiki, tefekkürî iman dersleri verdiği için, o anda okurken bilemediği kelimeyi öğrenmek için sayfanın altına bakarsa huzuru bozulur, manayı dağıtır, istifade edemez. Feyiz alamaz. Tefekkürî iman derslerinin feyzine ve istifadesine mani olur. Onun için izin vermiyorum.’ dedi.”

Hüsnü Ağabey ayrıca, Asâ-yı Mûsa sonuna Mehmed Fezzi Efendi tarafından ilave ettiği lügatin da geçici bir izin olduğunu, sonradan Üstad’ımız tarafından men edildiğini de beyan etmişlerdir. Ö. Özcan

Asâ-yı Mûsa’nın sonuna ilave edilen Mehmed Fezzi Efendinin lügatçesinin ilk sayfası
Ve Mehmed Fezzi’nin lügatçenin başına eklenen açıklaması

ÜSTAD “ANKARA’DAKİ AĞABEYLERİ İLE İSTİŞARE ETSİNLER” DEMİŞ

Liseyi bitirdikten sonra Ben, Günay Tümer ve Kamil Satıbeşe isminde bir arkadaş üç kişi olarak, Mehmed Fezzi Ağabeyin yanında iki sene daha kaldık. Mehmed Fezzi Ağabey 1957 senesinde tevhül edince (evlenince) artık sık gidip gelemeyiz olduk. O sırada rüyamda Hz. Üstad’ı gördüm, ziyaretine gitmişim. Bu rüyayı, Hz. Üstad bizi okumak için çağırıyor diye yorumladım ben. Aslında bu zamanlarda üniversitede okunmaz, dinimizi, imanımızı kaybederiz diye bir endişe, bir düşünce vardı bizde. O sebeple Mehmed Fezzi Efendiden ayrılmayalım, derslerine devam edelim diye düşünüyorduk. O korku sebebiyle liseden sonra iki sene ara verdik biz.

Sonunda üç kişi karar verdik okumak için, dersanenin adresini aldık, Ankara’ya geldik. Sene 1957. Samanpazarı ile Konservatuar arasında sıra sıra gecekondular vardı. 30 numaralı gecekonduyu dersane olarak tutmuşlar ağabeyler. Oraya vardık. O sırada Ankara hizmetlerinde Atıf Ural, Said Özdemir, Salih Özcan, Mustafa Türkmenoğlu, Emekli Binbaşı Hayri Tanju, Ahmet Kalgay Ural vardı. Onlarla tanıştık.

O zaman imtihansız, istediğin üniversiteye kayıt yaptırılabilirdi. Sadece İstanbul Teknik Üniversitesi imtihanlaydı. Biz okul konusunda mütehayyir kalınca oradaki ağabeyler “Üstad’a soralım” dediler. Ben bundan ötürü Üstad’ı meşgul etmeği lüzum yok gibi düşünmüştüm. Sonra Sungur ağabey Üstad’a sormuş. Üstad da “Ankara’daki ağabeyleri ile istişare etsinler” demiş. Said Özdemir, Atıf Ural, Mustafa Türkmenoğlu, Salih Özcan ağabeylerle konuştuk. Bu ağabeyler “Üstad’ımız, talebelerinin öğretmen olmasını ister. Öğretmen olacak bir fakülteye girin” dediler. O şekilde biz üç kişi, Ankara İlahiyat Fakültesine yazıldık. O sırada İstanbul’dan Abdullah Yeğin ağabeyin yeğeni Hasan Yeğin de geldi. O da İstanbul Orman Fakültesine kaydolmuş, fakat içine yatmamış. Biz “Sen de gel İlahiyata kaydol” dedik, yazıldı. İlahiyat Fakültesinde dört tane Kastamonulu talebe kaydolmuş olduk.

RİSALE-İ NUR’UN İLK MATBAA BASKILARI ÇOK ZOR ŞARTLARDA OLMUŞTU

1957 Kasım ayı başında Ankara'ya, dersaneye geldik. Dersane kalabalık, sekiz kişi kadar kalan vardı. Her gün dört-beş misafir de geliyordu. Yer küçük, yataklar tavana kadar yığılmış durumda. Ben ilahiyat yurduna gittim, diğer arkadaşlar da akrabalarında kalmaya başladılar. Yalnız öğleye kadar fakülte var, öğleden sonra doğru gidiyoruz dersaneye.

Dersanede matbaada basılacak kitaplar hazırlanıyordu. Sözler kitabı basılmış, o sırada Lem'alar hazırlanıyordu. Binbaşı Hayri ağabey iyi daktilo biliyor, çat-pat yazıyordu. Atıf Ural ağabeyin önünde de dört-beş tane eskimez yazı kitap var, o kitaplara bakıyor, söylüyor, Hayri ağabey de yazıyordu. Hangisi tashihli ise ona göre söylüyordu Atıf ağabey.

Baktık ki bu neşriyat işi insan istiyor. Biz de hemen başladık neşriyatta çalışmaya. Neşriyatta bizim vazifemiz; o yazılan nüshaları tashih etmek, matbaaya götürmek, getirmek. Ulusta, Rüzgârlı Sokakta bulunan Doğu Matbaası o zaman Ankara'nın en modern matbaası idi. İlk Risale-i Nur kitapları önce Yıldız Matbaasında basılmış, sonra Doğu Matbaasına geçilmiş. Kitap formları matbaanın entertip makinesinde yazılıyordu önce. Fakat bir sayfada belki sekiz-on, bazen yirmi tane yanlış yapıyorlardı. Biz onları düzeltiyoruz, tekrar teslim ediyoruz. Matbaacılar onu tekrar yazıyordu. Ama bakıyoruz ki onları düzeltirken başka yanlışlar yapılmış. Yine alıp getiriyoruz, onları da düzeltiyoruz. Bir sayfayı belki beş-altı defa getirip götürüyoruz yani. İlk baskılar böyle çok zor şartlarda olmuştu. Gece on ikiye kadar çalışıyorduk dersanede.

İlk bir ay böyle devam ettik. Gece işimiz bitince en az kırk-elli dakika yürüyerek yurda dönüyordum. Sonra ağabeyler "Bu böyle olmaz, daha geniş bir yer tutalım, siz de dersaneye gelin" dediler. "Tamam, biz de bunu istiyoruz zaten" dedik. İç Cebeci Camisinin yukarısında, yokuşun tam başında Nizip Apartmanında bir daire bulmuşlar. Üç katlı bir apartman, onun üst katını tutmuşlar. O gün orası bize o kadar geniş geldi ki... Neyse dört kişi biz de oraya taşındık, on kişi olduk dersanede. Mehmed Emin Birinci ağabey de İstanbul'dan neşriyata yardım için geldi. İbrahim Canan bizden bir sene sonra gelmişti. Neşriyata orada devam ettik.

Hız. Üstad'tan da bir taraftan "Çabuk olun, çabuk olun" diye haber geliyordu. Biz de gece-gündüz çalışıyoruz yani. Vardiya usulü çalışılıyor, ışıklar sabaha kadar sönmüyordu. Okula devam mecburiyeti olmayınca, ben bir senede belki bir ay gitmişimdir okula ancak. Ama sene sonunda bize bir oda veriyorlardı; kapanıyor, derslere çalışıyorduk, sınıfı geçiyorduk.

TARİHÇE-İ HAYAT'IN BASKIYA HAZIRLANMASI TAHSİN TOLA'NIN EVİNDE OLDU

Sözler, Lem'alar, Mektûbat basıldı, sıra Tarihçe-i Hayat'a geldi. Ağabeyler Tarihçe-i Hayat'ı yazmışlar Ankara'ya göndermişler. Dediler ki, buna bir ÖNSÖZ lazım. Meşveret edildi. Kim yazsın, şu mu, bu mu derken en nihayet Medine-i Münevvere'de Ali Ülvi Kurucu Bey var, ona yazdıralım diye konuşuldu. Ben de bir köşede oturuyorum. Bu teklife "Tamam" denildi meşveret tarafından. Atıf Ural ağabeye "Sen Ali Ulvi Bey'e bir mektup yaz" diye vazife verildi. O da yazdı, gönderdi. Çok geçmeden Ali Ülvi Bey'den ÖNSÖZ geldi.

Tahsin Tola Ağabeyin, Kavaklıdere tarafında bulunan On Dört Mayıs Evleri'nde bir evi varmış. İkişer kat, her Mebus onlardan sahip olmuş. Tam Tarihçe-i Hayat'ın hazırlanacağı o dönemde, Tahsin Tola ağabey geldi "Burada çok kalabalıksınız, benim orada bir evim var, onu vereyim, orada çalışın" dedi. Gittik baktık. Oh! Çok lüks bir daire... 200 metre kareden daha büyük belki de. Bize üst katını verdi. Parke, şofben nedir onları orada gördük biz. Fakat bizim oraya serecek bir tek kilimimiz bile yoktu. Artık battaniyeleri bir odaya serdik, onların üzerinde çalıştık. Tarihçe-i Hayat orada hazırlandı. Yalnız dersane oraya taşınmadı, orası çalışma mekânı oldu bize.

HİZMET VESİLESİ OLMADAN ZİYARETÇİ KABUL ETMİYORDU ÜSTAD

Ankara'da hazırlanan bu Risale-i Nur formlarının son tashihatını Üstad yapıyordu. Mesela 16 sayfalık bir forma matbaada hazırlanınca derhal Üstad'a gidiyordu. Üstad onu okutuyor, tashih ediyor, basılsın dediği zaman, o formadan 5 bin adet basılıyordu. Üstad 1958-1960 yılları arasında bir hafta Isparta'da, bir hafta Emirdağ'da kalıyordu.

Hız. Üstad ancak bir hizmet vesilesi olursa ziyaretçi kabul ediyordu. Bu bilindiği için Hız. Üstad'ı ziyaret etmek isteyenler Ankara'ya geliyorlar, bir forma alıp götürüyorlardı. Kardeşlerden iki defa gidenler bile olmuştu. Fakat ben biraz utangaç olduğum için, bir türlü Said Özdemir ağabeye ben de gideyim ağabey diyemedim yani. Bir gün kardeşlerin hepsi birden ayağa kalktılar, "Bu sefer Veli gidecek" diye bastırdılar. Said ağabey "Tamam, Veli gitsin" dedi. O gün, Tarihçe-i Hayat'ın Afyon Hayatı'na dair bölümden iki forma gidecekti. O sırada Üstad Isparta'da imiş. Trenle gidiliyordu. Hız. Üstad'la irtibat Rüşdü Çakın ağabeyle sağlanıyordu. Rüşdü Çakın ağabeyin Isparta'nın tam ortasında bir nalburiye, boyacı dükkânı vardı. Isparta'ya varınca Rüşdü ağabeyin dükkânını buldum. Rüşdü ağabey beni uzaktan görünce muhabbetle "Hoş geldin" diye karşıladı. Beni Ankara'dan tanıyordu. "Rüşdü abi ben forma getirdim, Üstad'ı ziyaret edeceğim" dedim. "Tamam, sen biraz otur, az sonra

Üstad'ın yanından birisi gelir, seni onunla göndeririz" dedi. Beş dakika sonra Zekeriya Kitapçı geldi. Zekeriya kardeş, "Ben elli metre önden giderim, sen beni takip et. Kapıda polis Jipi duruyor, seni yakalamasınlar. Ben içeri girerim, kapıyı aralık bırakırım, sen yoldan geçen birisi gibi hemen dalarsın" dedi. Rüşdü ağabeyde anahtar varmış, o dış kapıyı açtı, içeri girdi. Ben de yoldan geçer gibi yaptım, birden daldım içeriye. 1958 Temmuz ayının on beşiydi.

ÜSTAD, ATEŞTEN KURTARMIS OLUĞU ÇOCUĞUNU BAĞRINA BASAN BİR ANNE GİBİ SARILDI BANA

Isparta'da şimdi müze olan Üstad'ın evinin dış merdiveni o zaman tahtadandı. Baktım Zübeyir ağabey sahanlıkta duruyor. Zübeyir ağabey "Veli sen biraz bekle" dedi. Sonra gitti-geldi "Gel, Üstad kabul etti" dedi. Heyecan bende had safhada... Başıma takkeyi giydim. Mehmed Feyzi ağabey bize Büyük zatların yanına başı açık girilmez, kapatmak edeptendir" derdi. Merdivenlerden çıktım, içeri girdim.

Baktım Hz. Üstad tam karşıda odasında, karyolasında oturuyor. Beyaz bir sarık sarmış, üzerinde de beyaz pamuklu bir hırka var. Ben Üstad'ı ilk defa görüyordum. Yaklaştım, elini öptüm. Kucakladı, sarıldı bana. "Üstad'ım bu Kastamonulu Veli" dedi Zübeyir ağabey. "Maşallah, demek Veli sensin ha!" dedi Üstad. Bunu tam üç kere söyledi. Çok yavaş sesle söylüyordu. Sonra Üstad bize bazı iltifatlarda bulundu. "Seni Mehmed Feyzi gibi kabul ediyorum. Sen Mehmed Feyzi'ye benziyorsun." Zekeriya kardeşi göstererek "Bunu yanıma almasıydım, seni yanıma alırdım" dedi.

Üstad Kastamonu'dan ağabeyleri sordu. "Feyzi ne yapıyor? Sadık ne yapıyor? Hilmi, İhsan; on beş kişiyi sordu. Bazılarını tanıyordum, iyi olduklarını söyledim. Diğerlerini tanıyamadım. Üstad tanıyamadığımı anlayınca başkasına geçiyordu. Daha önceden bize dediler ki "Sakin Üstad'ın yüzüne bakmayın." Ben de hep önüme baktım. Fakat bir-iki kaçamak da yaptım. Üstad'ın gözleri çok keskin bakıyordu.

Hz. Üstad üç defa böyle bağrına bastı bizi. Bir taraftan "Veli sensin demek" dedikçe, Üstad beni nerden tanıyor acaba diye düşünüyorum. Akılma şu geldi; o zamanlarda Kastamonu'dan Hz. Üstad'ı ziyarete gidenler oluyordu. İbrahim Fakazlı ağabeyler vs. Onlar demişler ki "Üstad'ım Kastamonu Lisesinden bir grup talebe var." "Kim?" demiş Üstad. Bizim isimlerimizi vermiş ağabeyler. "Sizin isimlerinizi Üstad'a söyledik. Üstad'ın bir defteri var, ona yazdırdı" demişlerdi bana. O aklıma geldi, demek Üstad oradan tanıyor beni diye düşündüm.

Tabi Üstad'ın merhameti, şefkati bambaşka yani. Çocuğu kaybolmuş bir anne veya ateşten kurtarmış olduğu çocuğunu bağrına basan bir anne nasılsa, aynen öyleydi Hz. Üstad. Doğrusu da bu... Hz. Üstad bizi ateşten kurtarmıştı yani.

ÜSTAD ISRARLA İLAHİYAT DEĞİL, İMAM HATİP DEDİ

Sonra Zübeyir ağabey "Üstad'ım, bu Veli İlahiyat Fakültesinde okuyor" dedi. Hz. Üstad "Maşallah, İmam Hatip'te okuyor" dedi. Zübeyir ağabey "Üstad'ım İlahiyat Fakültesinde okuyor" dedi tekrar. Hz. Üstad da "Maşallah, İmam Hatip'te okuyor" dedi tekrar. Bu tekrar üç kere oldu. Üstad hep aynı şekilde söyledi. Allah, Allah Zübeyir ağabey, İlahiyat diyor, Üstad İmam Hatip diyor diye hayret ettim. Tabi Üstad'ın her sözünde derin manalar var...

Ben bunu sonradan şöyle yorumladım; o zaman İlahiyat Fakültesini dini tahrip etmek için açmışlardı. Hep menfi profesörler vardı. Onların işleri güçleri hocalara çatmak, Üstad'ın aleyhinde konuşmaktı. İmam Hatipler ise daha samimi olarak açılmıştı.

AFYON HAYATI OKUNURKEN ÜSTAD "TÂHİRÎ BÖYLE OLMAMIŞ MIYDI?" DİYORDU

Ankara'dan getirdiğim tashih edilecek Tarihçe-i Hayat formlarını Üstad'a verdik. Yerde kilime benzer bir şey vardı, biz onun üzerinde oturuyoruz. Tâhirî ağabey Hz. Üstad'ın ayakucunda oturuyordu. Üstad birinci formayı sırayla hepimize okuttu. Ben de okudum. Üstad dinliyordu. Bazen kesiyor "Tâhirî böyle olmamış mıydı?" diyordu. Tâhirî ağabey de elini göğsüne koyup, hafifçe eğilerek "Böyle olmuştu Efendim" diyordu. Tekrar kesiyor yine soruyordu üstad. O formada 1948 Afyon hadiseleri yazıyordu. Üstad'ın sesi açıldı, "Sen geldin sesim açıldı" dedi bana. İltifat etti.

Birinci forma bitince Hz. Üstad bizi dışarı çıkarttı. Ağabeylerin odasına gittik. Öğle namazını kıldık. Öğle yemeği geldi. Yemek dediğim, bir salkım kara üzüm, bir de tayın olarak dörtte bir ekmek. Asker tayını, küçüktü. Onları yedik. Zübeyir ağabey geldi "Üstad bunu sana gönderdi" dedi. Üstad tayınını yememiş, bana göndermiş. Onu yemedim, Ankara'ya, kardeşlere götürdüm; birer parça bölüp dağıttık.

Öğleden sonra Üstad bizi tekrar çağırırdı. Huzura girdik, ikinci formayı da aynı şekilde sırayla okuttu bize. Yine Afyon Hayatı okunuyordu. "Tâhirî böyle olmamış mıydı?" diyordu Üstad. Tâhirî ağabey de elini göğsüne koyup

hafifçe eğilerek “Böyle olmuştu Efendim” diyordu. Şunu da söyleyeyim hiç tashihat olmadı orada. Üstad yazılanlara müdahale etmedi hiç.

İkinci forma da bitince Hz. Üstad bizi tekrar dışarı çıkarttı. İkinci yakındı Zübeyir ağabey, “Veli, Üstad seni çağırıyor” dedi. Üstad’ın huzuruna üçüncü defa girdim. Zübeyir ağabey ve ben ayaktayım. Üstad “Kardeşim sizin vazifeniz çok mühimdir. Biraz sonra şimendifer gelecek sen onunla Ankara’ya dön” dedi. Üstad neşriyata çok önem veriyordu. Bayram Ağabeyi çağırıldı “Bayram sen Veli’yi istasyona kadar götür” dedi. Üstad’ın elini tekrar öptüm. Üstad tekrar üç defa başına basak kucakladı. Bayram Ağabeyle istasyona vardık, tren de hemen geldi.

ANKARA’DA 1958 BROŞÜR OLAYI VE AĞABEYLERİN HAPSE GİRMESİ

Hep olduğu gibi 1958 senesinde de gazetelerde devamlı surette Said-i Kürdi şöyle, böyle diye hakaret, iftira, tezvir yayınları yapıyordu. Mesela Hacı Bayram civarında dolaşan bir meczup vardı. Saçı, sakalı birbirine karışmış, üzeri berbat, baksan iğrenirsin. Onun resmini çekmişler, Akşam Gazetesinde “Nurcubaşı Said-i Kürdi’nin son resimlerinden birisi” diye basmışlar büyükçe. Ben bunu gördüm, çok iyi hatırlıyorum. O zamanki Akşam Gazetesi bize çok muhalifti. Belki bunu hiç duymamışsındır Ömer kardeş. O Akşam Gazetesi bende yok şimdi. Burada bizim bir komşuda varmış, bizim evden görmüşler. Fakat vefat etti onlar da.

Aynı yıl, yani 1958 senesinde Nazilli’de yaşanan bir olaydan dolayı, Isparta’dan Ankara’ya bir mektup geliyor. Mektup bir sayfa kadar; Hz. Üstad’ın ve Risale-i Nur’un mahiyeti anlatılıyor. Mustafa Türkmenoğlu, Ahmet Kalgay Ural genç ve heyecanlı; “Biz bunu bastıralım, dağıtalım” demişler. Doğu matbaasına vermişler, broşür olarak bastırmışlar. Altına da mektupta isimleri bulunan “Tâhirî, Sungur, Bayram, Zübeyir, Ceylan, Rüşdü” ağabeylerin isimlerini yazmışlar. Sonra bütün mebuslara, hâkimlere, savcılara, kaymakamlara, valilere hepsine postalamışlar. Apartmanlara da dağıtmışlar. O ağabeylerin broşürde imzaları var ama matbaada bastırılıp, dağıtıldığından haberleri yok. Mustafa Türkmenoğlu ağabeyler o işi biraz meşveretsiz, kendi başlarına yapmışlardı. Hatta Atıf Ural ağabeye de danışmamışlar. Atıf ağabeyin haberi yoktu.

Bu hadiseler olurken ben üç-dört günlüğüne -Ramazan Bayramıydı- memleketim Kastamonu’ya gitmiştim. Diğer kardeşlerde gitmiş, Sadece Mustafa Türkmenoğlu ile Kalgay Ural kalmıştı Ankara’da. O arada bastırmışlar broşürü. Pazar günü gece geldim dersaneye. Baktım broşürler, mektuplar, adresler vs. dersanede. “Biz böyle yaptık, bu broşürü her tarafa gönderdik” dediler. Tabi ben ne olacağını bilmiyorum daha. Sabah oldu, Pazartesi günüydü, Fakülteye gittim, geldim, baktım ki bir fevkaladelik var apartmanda. İçerde polisler, siviller var. Merdivenlerden çıktım “Buyrun, buyrun, buyurun” dediler. Bir de baktım zebella gibi on kadar polis dolmuş dersanenin içerisine, arama yapıyorlar. Ayakkabıyla girmişler, kilimlere de basmışlar. O gün pazartesiydi.

İrtica Masası Şefi Abdulkadir Denizlioğlu da bir sandalyede oturuyor, ifade alıyordu. Beni görünce “İşte bu!” dedi. “Dün gece Bahçelievler’de apartmanların kapısının altından broşürleri atan bu. Eşkâli bu” dedi beni göstererek. “Sen nereden biliyorsun şimdi bunu?” dedim. “Aynı senin eşkâlin” dedi. “Ben dün gece geldim, burada bile değildim” dedim. Bileti de atmamıştım, cebimdeydi. Çıkardım gösterdim polis Abdulkadir’e. “İyi tamam” dedi, geçti.

Bizi topladılar Birinci Şube’ye götürdüler. İfadeler alındı. İki de bir dersanemiz basıldığı için biz Birinci Şube’ye alışkındık zaten. Bilhassa Başvekil Menderes dışarı gitti mi hemen bir dersane basıyorlardı. Menderes’in bizi koruduğunu zannediyorlardı yani. Menderes Almanya’ya, İngiltere’ye, Japonya’ya gidiyor hemen bir dersane baskını oluyordu. Ekseriya sabah namazına kadar ifademizi alıp bitiriyorlardı. Adımızı, kimliğimizi alırlar, “Bekâr evinde mi kalıyorsun” derler sonra bizi salarlardı. Dersaneye polisler ‘Bekâr evi’ derdi. Belki yedi-sekiz defa böyle olmuştur. Ama bu sefer öyle olmadı. Broşürde ismi geçen ve onları dağıtan ağabeyler tutuklandı, hapse atıldı. Beni de şahit olarak yazdılar.

Veli İşik Kalyoncu’nun anlattığı broşür olayını veren gazetelerden birisi

BAZI GAZETELERİN, NUR TALEBELERİ HAKKINDAKİ ASİLSİZ NEŞRİYATLARINA CEVAPTIR. [1]

Bazı muhalif gazetelerin, Risale-i Nur talebelerine, "tekrar- "Tarikat kurmuşlar" itihâmını yaptıklarını gördük. Bunun hakikatla hiçbir alakası yoktur. Bu husus, Risale-i Nur dâvasını gören on'a yakın ağır ceza mahkemesinin kat'iyet kesbetmiş kararlarıyla sabittir.

Hem tarikata dair en küçük bir emareye (vaktiyle müsadere edilip sonra bilâkayd ü şart sahiplerine iade edilen) Risale-i Nur kitapları ve mektupları arasında tesadüf edilmemiştir. Bilakis, Üstadımız Said Nursinin mektuplarında ve müdafaatında kat'i bir lisanla beyan ettiği : "Zaman, tarikat zamanı değil imanı kurtarmak zamanıdır. Tari-katsız Cennete giren pekçok fakat imansız Cennete giden yoktur." ifadesi mevcuttur. Bu sarahate rağmen ve bugü-ne kadar bütün mahkeme ve ehli-vükûfların teftişleri neticesi, tarikat hususunda en küçük bir delile tesadüf edeme-meleri gösteriyorki; dini ortadan kaldırmak isteyen ve bugünkü islâmi inkisafı bir türlü hazmedemeyen bir gi-ruh; Hakikat-ı İslâmiyete tarikat namını verip, kendi effkârları lehine, bu vatanı bir zemin ihzar etmek peşinde-dirler. Elbette her defasında olduğu gibi, gizli dinsizlerin entrikalarıyla, plânlarıyla ihdas eden bu vâkıa; bu vatan ve milletin lehinde olarak tecelli edecek. Aydın ve Nazilli mahkemeleri de adaletli seleflerine ittibaen, Nur Şakirt-lerini tebrie edeceklerdir.

Risale-i Nur'un bütün vatan sathında ve hattâ Alem-i İslâm ve Avrupa'nın pekçok yerlerinde hüsn-ü kabule mazhar olması; ve Türklere, Alem-i İslâm'a eski ittihadı muvaffak edecek dünyevi bir semereyi, Nur Şakirtlerinin niyetlerinde olmadan netice vermesi; ve hükümetin bizzat islâmiyete, dine ve vicdan hürriyetine tam kıymet verip ve eski hükümetin tahribatlarını tamire çalışması; ve mukaddesata tecavüz edenlerin tenkili hakkında bir kanun çıkarmaya teşebbüsü gibi müsbet ve ferahlatıcı pekçok hâdisâtın aynı zamanda bu asilsiz mes'elenin ihdası, hükü-metin ve İslâmiyetin aleyhinde olanların mahsullü olduğunda asla şüphe etmiyoruz...

Yalanlarının birkaç delil şunlardır :

Üstadımız Said Nursi için, "Bir padişah ve bir şah gibi yaşamakta; ve gelen yardımlarla geçinmektedir." di-yer, o vicdansızlar apaçık bir iftirada bulunmuşlardır.

Said Nursi, hayatında kimsenin minneti altında kalmıyan, beşbin lira hediyeye bes para değer vermeden red ve iade eden ve hattâ çocukluğunda, amcasının çorbasını dahi içmemiş olan ve bütün hayatında istigna düsturunu, en zâlimane müameleler ve mahrumiyetler içinde kaldığı zamanlar dahi bozmayan ve böylece İzzet-i İslâmiyye ve şeref-i dünyeyi muhafaza etmiş olan bir şahittir.

Evet, Üstadımızın halkların hediyesini kabul etmemek düsturu; seksen senelik hayatıyla sabit olduğu, bu otuz senede müteaddit mahkemelerde dahi vasikalarla tahakkuk olmuş, dâca ve düşmanın gözüne önünde zâhir olmuştur. Bu bedîî hakikatın herkeşce bilindiği bir zamanda, bulunmaların, ne kadar dehşetli garazkâr olduklarını, ehl-i vicdanın takdirlerine bırakıyoruz.

Ankara Hükümetinin adaletiyle, Üstadımız Said Nursi'nin Risale-i Nur eserleri basılmaktadır. Hissesine düşen bir miktar kitap fiatlarını, Üstadımız, hayatını Nurlar'a vakfediş nafakasını çıkaramayan Nur Talebelerine tayin olarak vermektedir. Kendisi de, bugün artık herkesin malîmü olmuş olan âzami iktisat ve kanaatla yaşamaktadır. Ve bütün ömrü boyunca fevkalâde bir iktisat dairesinde kendini idare ettiğine seksen yedi senelik hayatını bir şahid-i sadık olarak gösteriyoruz.

Halkı, Demokrat Hükümet aleyhine geçirmek plânlarını takip eden muhalif gazetelerin diğer bir zâhir yalan-ları ise : Nazillide iki mübarek adamın Ramazan-ı şerif hakkındaki hasbihalini "İslâmi bir devlet kurmak" gibi siyasetvari bir tarzda tebdil etmeleridir. Bu ise, o sahte siyaset bezirgânlarının, çocukları dahi kandıramayacak-ları acemice bir iftira ve uydurmalardan ibarettir. Böyle yalanları yaymakla hangi maksatlarının istihsaline ça-baladıkları kimsenin meçhulü değildir.

Nazilli'ye hiç gitmemiş olan ve orada hiç kimseyi tanımayan ve kırk senedenberi "Euzu Billâhi Minesseytâni Ve siyaset" deyip siyasetle alakasını kesen, yalnız ve yalnız Kur'an ve iman hakikatlarıyla imanı kurtarmak dava-sına ömrünü hasreden, bunun haricinde dünyevi şeylerle alakadar olmayan, seksen yedi yaşında ve daima yataкта olan, zehirli hastalıkların tesirâtıyla ölüm nöbetleri geçirip "Kabir kapısındaymi" diyen ve sükûnet ve istirahatâ pek muhtaç olan Said Nursi gibi bir İslâm Müellifini, öyle siyaset maksatlar peşinde koşuyor gibi iftiralarla mev-zuhabis etmek, çok vecihlerle vicdansızlıktır; ve müthiş birgaddarlıktır; âdi bir yalancılık derekesine sukuttur.

Her hangi bir din âlimine bir bahane ile "Peygamberlik" isnadını yapmak, doğrudan doğruya islâmiyete taar-ruz ve Kur'ana bir ihanettir.

Üstadımız Said Nursi, bütün ömrü müddetince Sünnet-i seniyyeye ittiba etmiş; ve bir Sünnet-i seniyyeye muhalif hareket etmemek için; idam cezalarını hiçe saymış; ve Sünnet-i Seniyyeyi ihya ve imanı muhafaza uğ-runda yüz otuz parça eser telif etmiştir. Din düşmanlarına karşı hayatını istihkar ederek mücadele etmiş; ve niha-yet muvaffak ve muzaffer olmuştur.

Evet ittiba-i sünnet-i Ahmediyye (A. S. M.) dair yazdığı bir eseri, otuz seneden beri, binlerce nüsha neşrolun-muştur. Fahr-ı Kâinat Resulu Ekrem Alcyhissalâtü Vesselâm Efendimizin son ve hak Peygamber olduğuna dair mu-azzam bir eseri olan Mucizat-ı Ahmediyye (A. S. M.) kitabıda meydandadır.

Hakikat-ı hâl böyle olduğu halde, Said Nursiye böyle bir itihâmı yapanların; hak ve hakikatten, insaf ve vic-dandan ne kadar uzak olduğu kıyas edilsin. O itihâmı yapmak, şeytanların bile aklından geçmez.

Bu hadisenin bir sebebi de şu olması kavidir ki : Risale-i Nur, aile hayatına büyük bir fayda verip; hanımlar-ın iffet, namus ve ismetle ve saadetle hayat geçirmelerini temin ettiğinden; kadımlar, Risale-i Nura çoklukla râğbet göstermektedirler. Buna bir hüsn-ü misâl hanımların neşrolunan bir kaç makalesini din düşmanları görmüşler; ve Bolşeviklik hesabına bir takım uydurma bahanelerle hücumu geçmişlerdir. Fakat asla muvaffak olamayacaklar-dır. Onların maksatlarının tam aksine olarak, Risale-i Nurun neşriyatı, erkekler ve kadınlar arasında hârika bir tarzda inkisâf etmektedir ve edecektir...

Ankara Ağır Ceza mahkemesi tarafından
ret edilmiş bu muvazana ve nesnedenkiler faklıya edilmişlerdir.

Hastalığı münasibetle hiç mehtanle bul
Tahiri, Zübeyr, Ceylân
Sungur, Bayram, Rüstü

Ankara'da 1958'de nur talebeleri tarafından dağıtılan mektup beyanname

AVUKAT BEKİR BERK'İN KAZANILMASI

O broşür dağıtma işi meşveretsiz olmuştu ama hayırlara da vesile oldu. Mesela Avukat Bekir Berk ağabeyin kazanılması bile yeter yani. Bekir ağabeyin ilk nurculuk davasıdır bu 1958 Ankara Mahkemesi. Bekir ağabey ilk geldiğinde hiçbir şey bilmiyordu. Bizim Tarihçe-i Hayat'ı hazırladığımız Tahsin Tola'nın Mebus Evler'deki evinde bir toplantı yapıldı. O toplantıya, teslim olmak için Ankara'ya gelen ağabeyler de katılmışlardı.

Toplantıda Avukat Bekir Berk hayretle bakıyor ki; ağabeyler birbirlerinden hiç şikâyetçi değiller. Yani, kardeşim bizim haberimiz olmadan isimlerimizi niye yazdınız, niye dağıttınız bu broşürü diyen, soran yok. Bu hayretini Bekir ağabey bize sonradan anlatmıştı. Dikkatimi çekti demişti. “Bunlar değişik bir cemaat, ayrı insanlar bunlar” diye düşünmüş. Bir de, ağabeylere “Sizi mi müdafa edeyim, yoksa davanızı mı?” diye sorunca “Davamız!” cevabı da onu çok etkiliyor. İkinci mahkemeden ay üç kadar geçtikten sonra “Bekir ağabey değişti” diye bize haber geldi İstanbul’dan. Sonra Bekir ağabey Ankara’ya bir geldi ki; oh sima değişmiş, bıyık bırakmış, tam bir nur talebesi olmuş.

CEYLAN VE ZÜBEYİR AĞABEYİN MÜDAFAALARI HÂKİMLERİ MEST ETTİ

1958 Broşür tutuklusu ağabeyler Ankara Birinci Ağır Ceza Mahkemesinde yargıldılar. Beni de şahit olarak göstermişlerdi. Benim şahitliğim birkaç dakikalık oldu. Hâkimler beni fazla dinlemedi. Birinci Ağır Ceza Mahkemesinin salonu çok büyüktü. Belki beş yüz kişi alıyordu. Duruşma günü içerisi çok kalabalıktı.

Ceylan ağabey bir başladı, ne bileyim yani öyle bir hatip; çok güzel, çok harika bir şekilde on beş dakika kadar bir müdafa yaptı. Hâkimler mest oldular ama. Hatta kalemlerini bıraktılar, arkalarına yaslandılar öyle dinlediler Ceylan ağabeyi. Ama salonda çıt çıkmıyordu. Hâlbuki bütün salon doluydu. Belki yedi yüz, sekiz yüz kişi almıştır o salon. Koridorlar da doluydu.

Arkasından Zübeyir ağabey başladı müdafaaya. O da PTT memuru diye tanıttı kendisini. Zübeyir ağabey bir başladı konuşmaya; Allah’ım bunlar nasıl konuşuyorlar böyle diye iyice şaşırıldı kaldı hâkimler. Salonda sinek uçaşa duyulacak kadar sessizlik vardı. Herkes ama herkes savcılar, hâkimler dikkatle dinliyorlardı Zübeyir ağabeyi. Mest oldu Hâkimler. Bilhassa Ceylan ağabey ile Zübeyir ağabeyin “Sen ne mezunusun?” dediklerinde, “İlkokul mezunuyum” demeleri ve bu müdafaalar hâkimleri çok şaşırtmıştı.

O mahkemeye bir talebe gelmiş Siyasal Bilgiler Fakültesinden. Konyalı Ali Kaynak ağabeyin oğlu İbrahim Kaynak’ın Siyasal’dan arkadaşıymış. O çocuk mahkeme nasıl oluyor diye merak etmiş, dinlemeye gelmiş. Polisler bizim onunla konuştuğumuzu gördüler, belki on onbeş defa bize gelip “O kimdi?” diye sordular. Biz tanımıyoruz desek de defalarca sordular. O zamanlar polisler isim tespitine çok önem veriyordu.

Beraattan sonra ağabeylerle Gençlik Parkı’na gidildi, dersler yapıldı. Kalabalık vardı. Ağabeylerin toplu fotoğrafları çekildi. O fotoğraflar yayınlandı mı bilmiyorum. Daha sonra ağabeyler Isparta’ya Üstad’ın yanına gittiler.

TALEBE DERSANESİ MANASI İLK OLARAK ŞÖYLE GELİŞTİ

Broşür Mahkemesi bittikten sonra, bizim İç Cebeci’deki yokuşun başındaki dersaneye ikidedir gazeteciler geliyor, resim çekiyorlardı. Komşular da bizim resimlerimizi gazetelerde görüyorlarmış. Yolda karşılaştığımızda, bilhassa kadınlar “Sizi biz tanıyoruz haa” der gibi parmaklarını sallıyorlardı bize.

1958 yılının sonlarında Said Özdemir Ağabeye “Talebelerle, hizmet işleri birbirlerinden ayrılсын. Bir büro tutalım, o büroda sırf hizmet-neşriyat işleri yapılsın. Talebeler için de ayrı bir daire tutulsun” dedik. Said Ağabey “Tamam” dedi. Ankara’da o zaman çok aradık ama kiralık ev yok. Sonunda Mardinli Feyzi Artukoğlu diye bir ehli tarik Ağır Ceza Reisi’nin, Artukoğlu Apartmanında talebeler olarak bir daire tuttuk. Feyzi Bey bazen ilahiyata gelir dinlerdi. Orada tanışmıştık. Bir sözünden dolayı açığa alınmıştı, avukatlık yapıyordu. Sonra hâkimliğini yine verdiler. Feyzi Artukoğlu rica ile, zorla verdi bir dairesini bize. Aynı anda, büro olarak, Ulus’ta Murat Lokantasının üzerinde büyükçe bir oda tutuldu. Neşriyat orada oluyor, gelenler oraya gidiyordu. Misafir olarak gelen ağabeyler ise bizde kalıyorlardı.

O sıralarda Hz. Üstad Zübeyir Ağabeyi Ankara’ya göndermiş. Zübeyir Ağabey bir hafta bizde kalmıştı. Zübeyir Ağabey bakmış; “Bu talebeler beş vakit namazlarını kılıyorlar, tesbihatı yapıyorlar, namaz dersi okuyorlar, arkadaşlarını davet ediyorlar, Cumartesi akşamları ders oluyor.” Bu tarz çok hoşuna gitmiş Zübeyir Ağabeyin. Bize de “Talebelerin böyle bir arada kalması ne kadar güzel olmuş, inşallah devam etsin böyle” dedi.

İşte “Talebe Dersanesi” manası ilk olarak böyle geliyor. Biz Ankara’dan ayrıldıktan iki-üç sene sonra Bayram Ağabey Ankara’ya gelmişti. Bayram Ağabey, Ankara’ya üniversite okumaya gelen talebeler için bu şekilde, bu tarz üzerine devam ettirmiş dersane hizmetlerini. Bir ara Ankara’ya Bayram Ağabeyin yanına gelmiştim. Bana “Gel seni dersaneleri gezdireyim” dedi. Gezdik, talebe dersaneleri çoğalmıştı.

İLK GELİŞLERİNDE HACI BAYRAM TÜRBEİNDE BİR SAAT KALİYOR

Üstad Hazretleri 1959 senesinde üst üste üç kere geldi Ankara’ya. Bir kere de geri çevriliyor.

İlk gelişleri 1959 yılının son aylarında oldu. Kasım olabilir. Biz bunu duyunca Üstad'ı karşılamak için Gölbaşı'na gittik. Dolmuş çalıştıran kardeşler vardı, onların arabalarıyla gittik. 40-50 kişi olmuştuk. Yolun iki kenarına dizildik. Üstad'ın arabası uzaktan görüldü. Önde iki trafik arabası vardı. Onlar siren çala çala geliyorlardı. Polisler bizden önce haber alıyordu Üstad'ın geleceğinden. Yanımızdan geçerken, ellerimi başımıza doğru kaldırarak Hz. Üstad'a selam verdik. Üstad da aynı şekilde mukabelede bulundu. Üstad'ın arabası hızlı gidiyordu. Peşinden hemen harekete geçtik ama yetişemedik. Üstad, polis arabalarının sirenleri ile sanki bir reisicumhur gibi girmiş Ankara'ya.

Hz. Üstad doğru Hacı Bayram Camisine gitmiş. Hacı Bayram Türbesi -ben de iyi biliyorum- o zamana kadar hep kilitliydi. Üstad için Türbeyi ilk defa açmışlar. Hatta küflenmiş, tozlanmış her taraf, türbe zor gözükiyordu. Üstad türbeye girmiş ve kapiyu kilitletmiş içerden. Bir saat kadar durmuş içeride. Kastamonu'da iken Şeyh Şaban-ı Veli Hazretlerinin türbesine girermiş, orayı da aynı şekilde kilitletirmiş içerden. Bunları ben görmedim, gören kardeşler anlatıyorlardı bizlere.

Hacı Bayram'dan yine Ulus'ta bulunan Beyrut Palas Oteline geçti Üstad. Beyrut Palas'ın sahibi hizmete dost bir ağabeyimizdi. Said Özdemir ağabey bu dostluktan dolayı Beyrut Palas'ı ayarlamıştı, sahibini tanıyordu. Biz otele yetiştik. Otelin önünde dolaştık, fakat bu birinci gelişinde Üstad'ı ziyaret edemedik. Üstad giderken ve gelirken Otelin önündeki Denizciler Caddesi insanlarla, polis ve gazetecilerle doluyordu.

ÜSTAD'IN ELLERİ BÜYÜK, KALEM GİBİ İNCECİK, AMA BİR DERİ BİR KEMİKTİ

1959 senesinin son haftalarında Ankara'ya ikinci kere gelen Hz. Üstad, yine Beyrut Palas Otelindeydi. Yanına Tahsin Tola ağabey çıktı. Üstad onunla Menderes'e haber gönderiyordu. Bir ara Emniyet Müdürü geldi. Mebuslar Gıyaseddin Emre, Ekrem Ocaklı ve adını hatırlayamadığım üç mebus geldi.

Üstad yanına kimseyi kabul etmiyordu aslında. Zübeyir ağabey "Üstad'ım burada Kastamonulu talebeler var, onlar sizi ziyaret etmek istiyorlar" demiş. Üstad da "Gelsinler" demiş. Üstad'ın odasına ayakkabı ile girilmiyordu. Ağabeyler odasını temizliyorlar, ayakkabı ile girilmiyordu. Ayakkabılarımızı çıkarttık, Hz. Üstad'ın odasına girdik. Bir de baktık, arkamızdan herkes girdi içeriye. On beş kişi kadar olduk. Üstad ayaktaydı. Başına kavuniçi poşu gibi bir sarık dolamış. Üstad elini şöyle tuttu herkes öptü. Üstad'ın elleri büyük, kalem gibi incecik, ama bir deri bir kemikti. Hepimiz öptük elini. Üstad çiçekten, çekirdekten, ağaçtan, yapraktan; Allah'ın şahitlerinden bahsetti, iman dersi verdi bize. Ara sıra "Evladlarım" diyerek nasihat eder gibi hitap ediyordu. Üstad da, biz de ayaktaydık. Beş dakika kadar sürdü bu son görüşmemiz. Üstad'a bu ikinci gelişinde Bahçelievler'de bir ev tutulmuştu. Fakat gazetecilerden fırsat olmadı; Üstad orada kaldı mı bilmiyorum.

POLİSLER ÜSTAD'LA MEŞGUL İKEN BİZ KİTAPLARI KAÇIRDIK

Hz. Üstad'ın Ankara'ya son gelişleri 1959'un son günlerinde oldu. Yine Beyrut Palas Otelindeydi.

O sırada Hutbe-i Şâmiye'nin -Gençlik Rehberi de olabilir- matbaada basılmış formları, Murat Lokantasının üstündeki dersanede ciltlenmek üzere bekliyordu. Bu formlar gönderilecek, fakat bir türlü çıkarılmıyor dışarıya. Çünkü dersanenin kapısında polisler nöbet bekliyor; içeri kim giriyor, kim çıkıyor tespit yapıyorlardı.

Said Özdemir ağabey biz gençleri topladı, dedi ki; "Şimdi polislerin hepsi burada, siz gidin o kitapları kaçırın." Gittik Murat Lokantasının üstündeki dersaneye, baktık hiç kimse yok. Hemen bir Skoda kamyonet tuttuk. Dört-beş kişi attık onları arabaya. Üç aydır bir köşede yığılmış kalmış kitapları böyle çıkartmıştık dışarı. Kitaplar önceden koli halinde bağlanmıştı zaten. Dış Kapı Semtinde başka bir depomuz vardı, oraya aktardık kitapları. İşte o sırada merhum İbrahim Canan, Tarihçe-i Hayat'ta neşredilen Üstad'ın Said Ağabeyle olan o fotoğrafını çekmiş. O anda biz kitap kaçırma işi ile meşgul olduğumuzdan orada bulunamadık.

Hz. Üstad Ankara'dan ayrıldı ve üç ay kadar sonra Urfa'da vefat etti.

KARADAĞ'DA BEDIÜZZAMAN HAZRETLERİN ÇAM AĞACI KESİLMEMİŞTİR

Isparta Çamdağı'nda Bediüzzaman Hazretlerinin yadigarı Çam ve Katran ağaçlarının menfur eller tarafından kesildiği hepimizin malumu... Kastamonu Karadağ'da bulunan Hz. Üstad'ın ziyaretgâhı olarak bilinen Eğri Çam Ağacının da sahibi tarafından kesildiği yine umum nur talebelerinin bildiği bir gerçektir.

Veli Işık Kalyoncu ile yaptığım bu röportaj, Kastamonu Karadağ'da, Hz. Üstad'ın hatırası olarak tanınan eğri çam ağacı hakkında bilinenlerin doğru olmadığını ortaya çıkardı. İddia sahibi Kastamonulu Veli Işık Kalyoncu... Veli Ağabey sıradan birisi değil; o günlerin insanı ve iddiasında kesin olarak ısrarlı... Verdiği fotoğraflarla da söylediklerini desteklemiştir.

Veli Işık Kalyoncu, Tarihçe-i Hayat'ta Hz. Üstadla beraber fotoğrafı bulunan rahmetli Mehmet Günay Tümer ve Atif Ural'la da çok beraberlikleri olmuş. Veli ağabey çok iyi tanıyor Günay Tümer ve Atif Ural'ı. Merhum Atif Ural, 1957 yılında Hz. Üstad'ın emriyle Ankara'da Sözler kitabını yeni harflerle ilk defa matbaalarda tab ettiren ağabeyimizdir. Atif Ural, aynı zamanda Günay Tümer'in kayınbiraderidir ve Kastamonu Bozkurt'ta savcılık yapmıştır. Üçünün samimiyetleri fotoğraflardan da anlaşılmaktadır.

Veli ağabey şöyle söyledi: "Küçüklükten itibaren Mehmet Günay Tümer'le üniversite dâhil bütün okullarda hep aynı sınıfta ve aynı sırada olduk. Mehmed Feysi ağabeye de her zaman beraber giderdik. Üstad'ın Kastamonu Karadağ'daki Çam Ağacına da Mehmed Feysi ağabeyle beraber gittik hep. Mehmed Feysi ağabeyle belki yüz elli kere gitmişizdir bu çam ağacının altına."

Veli Işık Kalyoncu daha sonra çok önemli bilgiler verdi: "Üstad Hazretlerinin Kastamonu-Karadağ'a çıktığında, altına oturduğu "Çam Ağacı", kesilen o "Eğri Çam Ağacı" değildir. Üstad'ın 'Çam Ağacı' fotoğraflarda göstereceğim gibi çataldır ve hâlâ ayakta durmaktadır."

Veli ağabey daha sonra beş adet fotoğraf getirdi ve bahsettiği çatal ağacın resimlerini gösterdi. Fotoğraflarda Çam Ağacının altında ve gövdesinde Veli Işık Kalyoncu ile beraber Günay Tümer ve Atif Ural görülmektedir.

Veli Işık Kalyoncu bunları söyledikten sonra, heyecanla, eline getirdiği fotoğrafları verdim ve -kamerayla da tespit ettiğim- aramızda şöyle bir konuşma geçti:

-Veli ağabey Üstadımız Karadağ'a çıktıklarında altına oturduğu ağacın o kesilen Eğri Çam Ağacı değil de şu anda elinizdeki fotoğrafta görülen ikiz Çam Ağacı olduğunu söylüyorsunuz. Doğru mu?

-Evet! Bu çatal olan ağaç Hz. Üstadımızın Çam Ağacıdır. Mehmed Feysi ağabey bize "Üstadımız hiç elleriyle tutunmadan bu çam ağacının üstüne çıkar, tashihatını onun üzerinde yapardı." Diye bize tarif ederdi. Üstad'ın üzerinde oturup tashihat yaptığı, biraz eğikçe olan kısımdır.

-Bu fotoğraflarda görülenler kim?

-Ben varım, Mehmed Günay Tümer ve Atif Ural var. (Fotoğrafları tek tek açıkladı)

-Bu fotoğraflar kaç yılında çekildi?

-Tahminen 1958-59 yılları olabilir.

-Peki. Bu ağacın kesin olarak Üstadın ağacı olduğunu iddia ediyorsunuz. Öyle mi?

-Evet. Mehmed Feysi ağabeyle çok defa bu ağacın altına gidip otururduk. Biz beş-altı sene beraber gittik bu ağaca. Her sene, her ay giderdik yani. Hiçbir zaman bu ağacın altından başkasının altına oturduğunu görmedik.

-Mehmed Feysi ağabey "Üstadın ağacı budur" mu derdi size?

-Evet.

-Öteki eğri ağacı gösterdi mi hiç?

-Yok. Ondan hiç bahsetmezdi. Üstadın ağacı budur derdi. Biz o ikiz ağacın altına otururduk. Etraflarımızda diğer ağaçların altına aileler gelirdi pikniğe. Fakat hiçbir zaman bu ağacın altına oturmazlardı. Etrafındaki ağaçların altına otururlardı. Biz birkaç talebeyle beraber Mehmed Feysi Efendiyle otururduk.

-Bunu sizden başka kim biliyor?

-Kastamonu'da Hafız Faik Küçük bilir. Babası İbrahim Küçük de bilir. O sağdır ama çok ihtiyarlamıştır. Belki yüz yaşındadır şimdi. Bunlar Şeyh Şaban-ı Veli Hazretlerinin Camisinin imamlarıdır yani. Beraber giderdik.

-Abdullah Yeğin ağabey de Kastamonulu, biliyor mu mesela?

-Abdullah Yeğin ağabey bilmiyor. Hiç gitmemiş. Mehmed Feysi ağabeyle beraber Karadağ'a hiç gitmemişler.

-Bu ağaç Karadağ'ın hangi tarafında? Kastamonulular bilir mi yerini?

-Herkes bilmez. Tarla var, tarlanın öbür tarafındadır. Biraz kenara düşüyor yani. O kesilen eğri ağacın daha beri tarafındadır.

-Mehmed Feysi ağabey, o kesilen eğri ağacın altına gidip oturdu mu hiç.

-Hiç oturmadık orada.

-Kaç kere gittiniz siz Karadağ'a Mehmed Feysi ağabeyle o çatal ağacın altına?

-Belki yüz elli defa gitmişizdir.

-Veli abi Allah razı olsun. Siz bunu iddia ediyorsunuz. Müsaade ederseniz ben bunu yayınlamak istiyorum.

-Peki, tamam. Bizler hayatta iken bilirse iyi olur...

NOT: Tahkik namına daha sonra Veli Işık Kalyoncu'nun ismini verdiği Kastamonulu Faik Küçük Hocaefendiyi telefonla aradım, babasını da arayacağımı söyledim ve ilgili soruları sormaya başladım. Faik Küçük, önce, babası İbrahim Küçük'ün vefat ettiğini ve kendisinin Veli Işık Kalyoncu ile arkadaş olduğunu iyi tanıştıklarını söyledi. Daha sonra, Hz. Üstad'ın Çam Ağacı hakkında fazla bir şey diyemeyeceğini belirtip, Veli (Işık) Bey'in tarifi neyse onun doğru olacağını belirtti. Tereddütlü ifadelerinden de Faik Hocamın bu konuda fazla bir diyeceği olmadığı anlaşılıyordu.

Karadağ'da kesilen eğri ağaca bende çıkmıştım. Ağaç her tarafından reçine püskürtüyordu. Üzerime bolca reçine bulaştı. O zaman; "Hz. Üstad bu reçineye rağmen bu ağaca nasıl çıkıyordu. Eğer bu ağaç Hz. Üstad'ın ağacı ise çıkmaması mümkün değildir. Zira daima yüksekleri tercih ederdi Üstadımız" diye düşünmüştüm. Veli Işık Ağabey zihnimdeki tereddüdü gidermiş oldu. Ömer Özcan

**Kastamonu Karadağ'da Hz. Üstadın Çam Ağacı zannedilen eğri ağacın üzerinde Ömer Özcan...
Bu ağaç daha sonra sahibi tarafından kesilmiştir.**

Bediüzzaman Hazretlerinin Kastamonu Karadağ'da bulunan ikiz Çam Ağacının altında Veli Işık Kalyoncu

Hız. Üstad'ın Çam Ağacının gövdesinde sağda Veli Işık Kalyoncu, solda Atıf Ural

Hız. Üstad'ın Çam Ağacının gövdesinde sağda M. Günay Tümer, solda Veli Işık Kalyoncu